

Jeg ved ikke, om den højtærede Konsejlspræsident senere ved nogen anden Lov har faaet en Hjemmel, der kan berettigede til at lade Statskassen afholde en aarlig Udgift paa ca. $\frac{1}{2}$ Million eller mere til Vestindien. Thi i Kollonialloven af 1863 finder jeg ikke nogen saadan Hjemmel, og hvis der ikke senere er kommet en anden Hjemmel, er det ikke underligt, at Statsrevisionen og Folketingets Flertal søge Oplysninger, om man i Ministeriet virkelig for Alvor gør noget for at faa disse Forhold i Orden. Beløbet stiger nemlig i en uhyggelig Grad, og i Sammenligning med Udgifterne til vore øvrige Kolonier og i Sammenligning med den nationale Værdi, disse Kolonier i øvrigt kunne have, er det ret betydelige Beløb, der aarligt udgives, og ret betydelige Summer, som Statskassen allerede har indstaaende i disse Kolonier. Det lille Udtryk „rettest“ fortolker jeg paa en lidt anden Maade end den højtærede Konsejlspræsident, thi Sagen er netop, at naar nu Revisionsforholdene ere komne i en saadan Orden, at man fra Ministeriets Side ikke stiller sig uvilligt eller fjendtligt over for de Bemærkninger, der gøres af Statsrevisionen, men tværtimod, som vi have hørt i Dag, stiller sig elskværdigt imødekommende over for dem, er det ogsaa rimeligt, at Statsrevisorerne søge at mildne de mange Gange skarpe Sætninger, der i Kamperperioden kunne være komne frem, og jeg tror at kunne opfatte det saaledes, at med Hensyn til selve Princippet, hvis man kan kalde det saaledes, at der er en Forpligtelse til at søge Bevilling til forberedende Arbejder, tror jeg ikke, at Statsrevisionen har fraveget den Stilling, den hidtil ellers har indtaget. Med Hensyn til Jærnbansespørgsmaalene var jeg naturligvis glad ved at høre den højtærede Indenrigsminister forsikre, at disse Ekstraarbejder ikke komme i Kollision med Statens Arbejder, dog forekommer det mig, at der til Slutning kom en lille Reservation i den ærede Ministers Udtalelse, idet han antydede, at det godt kan være, at Embedsmændene samtidig med Statsbanearbejdet have Ekstraarbejde og derfor blive overanstrengte, og at disse Gratialer derfor ere rimelige. Ja, Gratialerne er der vist ikke det mindste at sige til, men det er lidt betænkeligt, hvis der virkelig skulde komme stor Overanstrengelse til Stede, og det var det, den ærede Minister antydede. Der er i Betænkningen med Hensyn til Aandssvageanstalterne et Punkt, jeg gerne vil fremdrage, idet jeg i øvrigt takker den ærede Minister for den Maade, hvor-

paa han stillede sig til Revisionens og Udvalgets Bemærkninger. Der er, som ærede Medlemmer ville se af Betænkningen, en Vedtægt for Anstalternes Direktion, og i denne Vedtægts Punkt 4 staar der følgende: „Staar i en Sag alle 3 Direktørers Stemmer imod hinanden, saa maa Afgørelsen ske ved Lodtrækning eller ved Indstilling til Ministeriet.“ Jeg ved nu nok, at man tidligere fra et Ministeriums Side har søgt at ordne de danske Statsforfatningsforhold ved Lodtrækning. Om man har fundet noget fælles mellem de danske Statsforfatningsforhold og Abnormforholdene og derpaa er slaaet ind paa denne Afgørelse ved Lodtrækning, ved jeg ikke, men den sidste Eventualitet, Indstilling til Ministeriet tiltalte mig i alt Fald mere. Mon det ikke var muligt, at denne Vedtægtsbestemmelse kunde blive underkastet en saadan Fortolkning eller Forandring, at man kan være den bekendt; thi hvis der kom Mennesker fra Udlandet og vilde søge Oplysninger om Aandssvageanstalterne, og man saa maatte sige, at den Slags Ting afgøres ved Lodtrækning, saa vilde der komme et noget humoristisk Skær over det hele, som næppe vilde være heldigt. Det er naturligvis ganske rigtigt, som den ærede Kultusminister udtalte, at de 100 Kr. allerede vare udbetalte, da den omtalte Forhandling foregik. Jeg har ogsaa i Dag bemærket, at Folketingets Udvalgs Betænkning over Statsrevisionens Betænkning for 1894—95 fremkom paa et saa sent Tidspunkt, at man ikke kunde vente, at det virkelig kunde spores paa den her foreliggende Betænkning, og jeg glæder mig over de Ytringer, der fremkom fra den ærede Ministers Side, og ikke mindst ved den, at man allerede er begyndt at forhandle med Finansudvalget om Bygninger, thi Sagen er, at naar Rigsdagen bevilger et bestemt Beløb med det bestemte Forbehold, at det paa ingen Maade maa overskrides, saa er det rimeligt, at Beløbet anvendes under saadanne Forudsætninger, som virkelig vare til Stede, da Bevillingen blev given, og denne Forudsætning var netop, at man skulde hjælpe paa de fattige Mennesker saa godt som muligt, saa de kunde faa den størst mulige Nytte af Anstalterne. Hvis man nu gaar til Bygning af Epidemihuse, Vadskehuse og lignende, turde det maaske være rimeligt, at den ærede Minister først forhandlede med Rigsdagen derom, hvad han allerede for nogle Bygningers Vedkommende er slaaet ind paa. Den ærede Minister omtalte Forholdene paa Vridsløse Anstalt, og de synes altsaa